

μέ τήν φυσικήν της μεγαλοφυΐαν μᾶς ἔλεγε, ἐν ἐκστάσει: **Γιὰ Κατηγορητήριο** νὰ γίνεται μουρμούρα, νὰ ἔχουνε τρεχάματα οἱ φίλοι βουλευταί, νὰ νοιώθουμε 'στὴ γλώσσᾳ μας τῆς λίμας τὴ φαγοῦρα, καὶ **Κατηγορητήριο** ἄς μὴ γραφῇ ποτέ. Ἄς καταντήσῃ καὶ αὐτὸ τοῦ δρόμου κωμωδία, ἄς λείψῃ πιά τὸ σοβαρὸ κι' ἡ πόζα ἡ γελοία.

— Ὡραία εἶναι καὶ ἡ φράσις τὴν ὁποίαν εἶπε τοῦ ὑποστρατήγου Γρίβα, εἰς τὸν ὁποῖον παρουσιάσθη μετὰ τὴν σύλληψιν τοῦ συζύγου της:

— Ἐγὼ δὲν παραδεχόμουντα μύγα 'στὸ σπαθί μου, καὶ τώρα βλέπετε πῶς κατήντησα.

ΚΑΤΗΓΟΡΗΤΗΡΙΟΝ.

Τὸ Κατηγορητήριο σταμάτησε καὶ πάλι, γράφεται κι' ὑπογράφεται, δὲν ἔχει τελειωμὸ, τόσων σοφῶν κουρκούτιξας γιὰ τοῦτο τὸ κεφάλι, καὶ εἶναι ὁ Φιλάρετος σ' ἀδιακόπο θυμὸ. Καθένας μὲ τὴ γνώμη του, καθεὶς μὲ τὸ σκοπὸ του, καθένας μ' ἓνα σχέδιο, καθεὶς μὲ τὸ θεὸ του.

— Πρέπει νὰ γίνῃ γιὰ τοὺς τρεῖς, κι' ὄχι γιὰ δύο μόνο.
— Ὅχι, μονάχα γιὰ τοὺς δυὸ, νὰ σβύσουμε τὸν τρίτο.
— Ἡ θὰ τὸν βάλλετε κι' αὐτὸν, ἄλλοιῶς σὰς φασκελόνω...
— Ὅχι, κανένα καὶ τοὺς τρεῖς ἀθῶους τοὺς κηρύττω.
— Κι' ἐγὼ δὲν ἐσχημάτισα πεποίθησιν ἀκόμη, καὶ νὰ μὴ γίνῃ τίποτε εἰν' ἡ δική μου γνώμη.

Τὰ Κατηγορητήρια ἀφήστε, θεατρίνοι, σὰν τὸν Δέ-Κάστρο 'γίνατε κωμικοτραγικοί ἀφήστε νὰ 'συχάσουμαι κι' ἐμεῖς, καὶ σεῖς κι' ἐκεῖνοι, κι' ἄς παύσῃ τόσο ἀηδὴς καὶ κρύα μουσική. Γιὰ Κατηγορητήριο νὰ λέμε μόνο φθάνει, κι' εἰς ὅλους ἀθωότητος ἄς βάλλουμε στεφάνι.

Μὲ τοὺς ἐνόχους σμίξετε καὶ σφιγκταγκαλιασθῆτε, καὶ πέτε τους πῶς ὅλ' αὐτὰ τὰ κάματε γι' ἄστειά, μὲ τὴν ἀθῶσιν αὐτῶν καὶ σεῖς ν' ἀθωωθῆτε, νὰ παύσῃ κι' ὁ καρδιόχτυπος καὶ μερικῶν μανία. Τὸ πνεῦμα εἶναι πρόθυμον, ἀλλ' ἀσθενὴς ἡ φύσις... ὅλοι ἀθῶοι κι' ἄξιοι τιμῆς καὶ δόξης ἴσης.

Γιατί, γιατί κἂν πέρνετε 'στὸ χέρι σας τὴν πένα, σὰς πιάνει τρόμος ἔξαφνα σπασμωδικὸν καὶ φρίκη, καὶ τρέμουνε τὰ χέρια σας ὡς ἀν παραλυμένα, ποῦ σὰν νὰ ὑπογράφεται γιὰ σὰς ἡ καταδίκη; Μὴ παίζετε μὲ τὴν τιμὴ τῶν ἄλλων παντομίμα, καὶ στιγματίζετε κρυφά εἰν' ἄνδρον καὶ κρῖμα.

Souris.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΜΕ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΟΥΣΤΑΝΙ.

1862

Μίσσα.

(Ἰδε ἀριθ 296).

— Δὲν τὴν εἶδα. Δὲν τὸ εἶξευρα. Φύσακ την στὰ μουτρα, φώναξέ της νὰ ξυπνήσῃ.

— Τί σαλιαρίζεις, θεομπαίκτη, τρέχα στὸ φαρμακεῖο, καὶ ζήτησε τίποτα. Τρέχα, γρήγορα, νὰ μὴ μᾶς ποῦν πῶς τὴν πεθάνανε.

Ὁ Κώστας φεύγει, ἀλλὰ μετὰ δύο λεπτὰ ἐπιστρέφει ἀμέσως ἀσθμαίνων καὶ λέγων:

— Ποῦ νὰ πάω; Κάτω ὁ δρόμος εἶνε γεμάτος κλητῆρας, χωροφύλακες, ἱππεῖς, πυροβολητὰς καὶ τσακωνοῦ ἀδιακρίτως ὅλους. Ποῦ πάω νὰ μὲ πιᾶσουν.

— Μωρὲ κακοῦργε θὰ μᾶς πεθάνῃ τὸ κορίτσι στὰ χέρια καὶ θὰ βροῦμε τὸν πελά μας. Τρέχα σὲ κανένα μπακάλικο, λίγο ξύδι, ὅ,τι 'βρῇς. Τρέχα.

Ὁ Κώστας φεύγει καὶ μένω μόνος μετὰ τῆς ἀναισθητοῦσας Ἑλένης.

Εἶχα ἀκούσει ὅτι πρώτη βοήθεια εἰς τοὺς λειποθυμοῦντας εἶνε νὰ τοὺς ξεσφίγκουν τὴ μέση καὶ νὰ τοὺς ξεκουμπόνουν.

Τὸ πρῶτον δὲν μοῦ ἦτο δυνατόν νὰ τὸ κάμω, προέβην ὅθεν εἰς τὸ δεύτερον. Ξεκούμπωσα τὸν ἀπλούστατον σάκκον.

Ἐν τούτοις ἔφθασε ἐπιστρέφων ὁ Κώστας κομίζων ποτήριον πλήρες.

— Τί ἔφερες; ἔρωτῶ.

— Λάδι!

— Ἀχ, κακοῦργε, θεότρελε. Μωρὲ, θεοσκοτωμένε, μὲ λάδι θὰ τὴν ξελιγοθυμήσωμε; Χάθηκε ἓνα ποτήρι νερό;

— Μὰ μὲ τῆς φωναῖς σου μὲ σάστησες. Τάχασα.

— Γρήγορα νερὸ φέρε καὶ χαθήκαμε.

Φεύγει ὁ Κώστας δρομαῖος ὀπίσω.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Ἑλένη συνήλθε, ἐκουμπώθη χωρὶς νὰ μοῦ κάμῃ παρατήρησιν.

Στηρίζων αὐτὴν ἔβημεν πρὸς τὸν οἶκόν της.

Τώρα θὰ σὰς πῶ ὀλίγα λόγια γιὰ τὸ ποῖόν τοῦ Κώστα.

Ἦτο γείτων, σπουδαστής, Ἀνατολίτης νεοφερμένος.

Ἦτο θεόκουτος, μωροπίστευτος, ἓνα σωστὸ μπέτ, κούτσουρο τὸ ὁποῖον μεταχειριζόμεθα ὡς ὄργανον διασκεδάσεως.

Τέλος φθάσαντες εἰς τὸν οἶκον τῆς Ἑλένης ἀνερχόμεθα καὶ ἀκούομεν πλατεῖς γέλωτας ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ Γιώργου.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ

La campana dell' Eremitaggio.

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τοῦ Φεβρουαρίου ἀφικομένου εἰς τὴν 98ην αὐτοῦ ἡμέραν, ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος Τρίτην, ἀποφράδα κατὰ τὸ περὶ δυτικῆς φιλοσοφίας σύγγραμμα τοῦ πρεσβυτέρου κ. Ι. Μαρτίνου καὶ κατὰ τὴν τελευταίαν πεντάτευχον τοῦ κ. Ἀντωνιάδου, καταγγέλλοντος τὸν Κουμουνδούρον ἐν τῇ βουλῇ τοῦ κ. Παλαμήδου, καὶ παρ' ὀλίγον ἐπιτυχάνοντος ἐκ νέου ἐν Τσουμέρκοις τοῦ κ. Ἀμβράζη, ὁ ὑποφαινόμενος ἀπελπισθεὶς νὰ ἐφεύρῃ μηχανὴν τινα πρὸς καθαρισμόν τῶν ὀνύχων, καὶ σκοπὸν προτιθέμενος νὰ διαπράξῃ ἀξιόποιον τινα πράξιν, ἀπεφάσισα νὰ δεχθῶ τὴν ἐντολὴν τοῦ νὰ γράφω τὰ θεατρικὰ δελτία τῆς ἐφετεινῆς περιόδου διὰ τὸ *Μὴ Χάρεσαι*, δοὺς ἐνώπιον τῆς συντάξεως αὐτοῦ τὸν ἐπόμενον ὄρκον.

«Ὁρκίζομαι περιφρονῶν τὴν Λογικὴν, τὴν Γραμματικὴν καὶ τὴν Σύνταξιν (πλὴν τῆς συντάξεως τοῦ *Μὴ Χάρεσαι*) νὰ γράφω ἐν θεατρικῶν δελτίων καθ' ἐκάστην νέαν παράστασιν τῶν θεάτρων Ἀπόλλωνος καὶ Ὀλυμπίων, ἄνευ φόβου καὶ ἄνευ πάθους (ἐκτὸς ἐλαφροῦς καταρροῆς), ἄνευ ἐννοίας ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ μετὰ λογοπαιγνίων, καθ' ὧν ἀποβαίνει ἀνίσχυρος πᾶσα ἀπόφασις τοῦ Ἱκτροσυνεδρίου. Ἐστω μοι βοηθὸς ὁ Θεὸς καὶ ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας».

Εἰς πίστῳσιν ἐπὶ δι' ἐξόδων μου ἐν ποτήριον ζύθου ἐγγωρίου, καὶ συνταραχθεὶς ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ἑδραμον εἰς τὸ ἀστυνομικὸν κατὰστήμα περὶ μέσας νύκτας καὶ ὑπέβαλον τὴν ἐξῆς φωτεινὴν ἰδέαν, ὅτι ἂν θέλωσι νὰ ἐπιτύχωσι τὴν ἐξολόθρευσιν τῶν ἀδεσπότην κυνῶν τὸ ταχύτερον, ἅς διατάξωσι τοὺς κλητῆρας νὰ προσκαλῶσι τοὺς συναντωμένους εἰς τὰς ὁδοὺς ἀδεσπότης κύνας εἰς

τὰ ζυθοπωλεῖα καὶ νὰ κερῶσιν αὐτοὺς ἀνὰ ἐν ποτήριον ἐγγωρίου ζύθου. Μετὰ ἓνα μῆνα δὲν θὰ ἀκούεται οὐδὲ μία ὕλακῃ ἐντὸς τῆς πόλεως, εἰμὴ ποῦ καὶ ποῦ καμμίαν ἐντὸς τοῦ γραφείου τῆς Παλιγγενεσίας, ἐνόσω δὲν ἀνὰ χωρεῖ ὁ κ. Μαυρογιάννης διὰ Μασσαλίαν.

*

Ὁ Κώδων τοῦ Ἐρημητηρίου σημαίνων ἀπὸ τινος καιροῦ θορυβωδῶς εἰς τὰς ἐφημερίδας καὶ τὰ προγράμματα, καλῶν τοὺς πιστοὺς εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, ἐξύπνησε καὶ ἐμέ. Ἐλαβον μετ' ἐμοῦ ἐν ἐφάπλωμα, καὶ δέκα ὀκάδες καυσόξυλα ὡς προμήθειαν καὶ ἐκίνησα. Ἐσκέφθην ἂν ὤφειλον νὰ μεταβῶ διὰ τοῦ ἱπποσιδηροδρόμου καὶ εἶδα ὅτι δὲν ἔφερον ἀρκετὸν ὀπλισμὸν, διότι τὸ μόνον κλειδίον τοῦ δωματίου μου δὲν ἦτο ἱκανὸν νὰ μοὶ ἐξασφαλίσῃ τὴν νίκην, εἰς τὴν ἐξ ἐφόδου κατάληψιν τῶν ἀμαξῶν, τὸσον δὲ κατελιγμένους ὑπὸ τῶν ρεμβασμῶν ἤμην ὥστε μόνον ὅταν ἐφθασα πρὸ τῆς θύρας τοῦ θεάτρου, ἐννόησα ὅτι εἶχα δεκαπέντε λεπτὰ εἰς τὴν τσέπην περισσότερα καὶ ἐν ἔτος εἰς τὴν ράχιν. Τὰ αὐτὰ πάντοτε· τὰ αὐτὰ φῶτα εἰς τὴν θύραν, οἱ αὐτοὶ κλητῆρες, ὁ αὐτὸς φόβος τῆς καταπλακώσεως ὑπὸ τῶν ἀμαξῶν, ὁ αὐτὸς Ζούνης ἀπέναντι, ἡ αὐτὴ Ἀῦδὲ παρακάτω, τὰ αὐτὰ ὠραία ζαχαρωτὰ τῆς κανέλλας ὀλοτρόγυρα· ἐνόμιζον ὅτι ἦτο συνέχεια τοῦ περυσينوῦ, ὅτι δὲν ἐμεσολάβησε τόσον μακρὸν χρονικὸν διάστημα. καθ' ὃ μὰς ἐπεσκέφθη ὁ τύφος, ὁ Δὲ Κᾶστρος καὶ οἱ βουλευταὶ τῆς Θεσσαλίας, καὶ ἐν τοιαύτῃ ἀλλοφροσύνῃ διατελῶν ἐξέλαβον ὡς Κιαραμόντην ἓνα τελωνοφύλακα καθήμενον ἡσυχῶς καὶ ραφῶντα τὸν νοργιλέν του. Ἰσταμαι εἰς μίαν γωνίαν, βλέπω τὸ πολυάριθμον κοινόν, εἰς ὃ ἐπικρατεῖ κυρίως τὸ ἀνδρικὸν φύλον καὶ ἀναιμῶν.

*

Εἰσερχόμεθα. Ὁ Γιῶργος ἦτο ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς κλίνης του γελῶν καὶ περὶ αὐτοῦ τρεῖς τέσσαρες ἄλλοι φίλοι, μετὰξὺ τῶν ὁποίων καὶ Ὁ Ράλλης, θορυβοῦντες καὶ καταγινόμενοι νὰ δέσουν τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια τοῦ Γιῶργου.

Οὗτοι ἐμπαίζοντες τὸν Κώστα τὸν εἶχον ἐξαποστείλῃ εἰς τὸ φαρμακεῖον πείσαντες αὐτὸν, ὅτι ὁ Γιῶργος ἦτο σπουδαίως τραυματισμένος, κατεγίνοντο δὲ ἤδη ἐν τῇ ἐπιστροφῇ του νὰ τοῦ τὸν παρουσιάσουν ὡς νεκρὸν. Ἐποθετοῦν τὰ κερία, ἅτινα ἐκ τῆς διαδηλώσεως εἶχον, ὅτε κατέρθαγε ὁ Κώστας, ἐλευνὸς καὶ τρισάθλιος, σὲ κακὸ χάλι καὶ καταντία.

Τὸ καπέλο του ἦτο κλοτσοπατημένο, τυλιγμένον στὰ χρώματα, καταλαδωμένο, μὲ ξεσχισμένο σουρτούκο καὶ μὲ μούτρα σπασμένα. Ἐν τοιαύτῃ καταστάσει τὸν ὑποδέχονται πάντες πνιγμένοι εἰς ἀστεῖους γέλωτας.

— Τί ἐπαθες, ταλαίπωρε, τὸν ἐρωτοῦν δι' ἐνὸς στόματος.

— Τί νὰ πάθω; Δὲν μὲ βλέπετε; Μ' ἐδειραν χωρὶς νὰ φταίω. Ἐπῆγα νὰ φέρω νερὸ γιὰ νὰ ξελιγοθυμῶμε τὴν Ἑλένη, ποῦ εἶχε λιγοθυμῆσαι στὸ δρόμο, κ' ἐκεῖνος ὁ κερατᾶς ὁ μπακάλης μοῦδωκε λάδι. Στὸ γυρισμὸ ποῦ τοῦ τὸ πῆγεν α' πίσω τρεχάτος, βρίσκεται ἓνας μασκάρας μπροστὰ μου, τσουγκρίζομεν μούτρο μὲ μούτρο, πέφτει ἐκεῖνος ἀπάνω μου, πέφτω ἐγὼ ἀπάνω του καὶ χύεται τὸ λάδι καὶ στοὺς δύο ἀπάνω μας. Δὲν πρόφθασα

νὰ μιλῶ καὶ μ' ἀρχίζει στῆς κλοτσᾶς, ποῦ τοῦ ἔχασα τὰ ρούχα, μοῦδωκε, μοῦδωκε, ποῦ μὲ λύσσαξε. Πῶς ξεμπερδεψά ἀπὸ τὰ χέρια του δὲν ξέρω οὔτε ἐγώ.

Μόλις τοὺς γέλωτας συγκρατοῦντες:

— Αἱ περαστικὰ, τῷ εἵπομεν, αὐτὰ ἔχει ὁ κόσμος. Ἐλα τώρα μέσα νὰ δῇς τὸν κακόμοιρο τὸ Γιῶργο ποῦ εἶνε πεθαμένος.

Εἰσερχόμεθα καὶ βρίσκομεν τὸν Γιῶργο χειροπόδαρα δεμένον καὶ προύμυτα ἐπάνω στὸ κρεβάτι. Εἶχε λάβει αὐτὴν τὴν θέσιν γιὰ νὰ κρύψῃ τὰ γέλωτα.

— Καὶ πῶς τὸν ἔχουν τᾶπιστομα; ῥωτᾷ διαπορῶν ὁ Κώστας.

— Ἐπειδὴ ἦτο μαρόνος καὶ τοὺς μαρόνους τοὺς θάπτουν ἔτσι, ἀπαντᾷ ὁ Ράλλης.

— Καὶ πῶς θὰ γίνῃ ὁ τελευταῖος ἀσπασμός;

— Θὰ τὸν φιλοῦν στὰ ὀπίσθια.

Ὁ Γιῶργος μὴ δυνάμενος νὰ βαστάξῃ πλέον ἤρξατο νὰ γελᾷ, εἰς δὲ τὰς κινήσεις τοῦ σώματός του ὁ Κώστας ἀνεβόησε:

— Νὰ, νὰ, ἀρχίζει νὰ ζωντανεύῃ.

Ὁ Γιῶργος μὴ δυνάμενος πλέον νὰ συγκρατήσῃ ἐκὺν τὸν ἀναπηδᾷ τῆς κλίνης πάντοτε γελῶν.

Τὸν βλέπει ὁ Κώστας. Μπήγει τῆς φωνᾶς.

— Θεοῦλί μου, βρηκολάκιασε!

Τρέχει πρὸς τὴν σκάλαν. Κατόπιν του ἡμεῖς. Φωνάζει ὁ Κώστας. Μουγκρίζομεν ἡμεῖς, ἐκ τοῦ γέλωτος.

Υπόθεσις. Ὅσοι γινώσκετε τὴν ὑπόθεσιν τῶν *Δραγμάτων* τοῦ *Billar*, γινώσκετε καὶ τὴν τοῦ *Κώδωνος* ὅσοι δὲν τὴν γινώσκετε, καλλίτερον νὰ μὴ τὴν μάθητε, καὶ προτιμότερον ν' ἀναγνώσῃτε τὴν *Πάνθειαν* τοῦ Ἀντωνιάδου. Πρωταγωνιστεῖ εἰς κώδων, ἔχων τὴν παράδοξον ἰδιότητα νὰ κρούεται αὐτομάτως ὁσάκις ἐγγαμὸς τις γυνὴ τοῦ χωρίου, λάβῃ τὴν ὄρεξιν νὰ ἐξυψώσῃ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς προμετωπίδος τοῦ συζύγου· ἂν ὁ κώδων οὗτος εὕρισκετο ἐν Ἀθήναις, ὅλοι θ' ἀπεθνήσκομεν ἐκ τῆς αὐπνίας, διότι οὐδὲνα θὰ ἄφινε νὰ κοιμηθῇ ἀκαταπαύστως κρουόμενος. Ἐπειτα ἔρχεται εἰς ἵππος, μὴ φαινόμενος ἐπὶ τῆς σκηνῆς, εἰμὴ δι' ἀντιπροσώπων, ἀλλὰ παίζων σπουδαῖον *ρόλλιν*. Φαντάσθητε ὅτι ἡ μονωδία τῆς γυναικὸς ἐν τῇ πρώτῃ πράξει

*Galoppa Galoppa
veloce destriero*

καθὼς ἐπίσης καὶ ἡ ἐρωτικὴ δυωδία μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ ὀξυφώνου, βασιζέται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἵππου. Ὁ ὀξυφώνος τονίζων τὴν ὠραιότεραν μελωδίαν καὶ τὴν χεῖρα φέρων ἐπὶ τῆς καρδιάς λέγει

ma il caval non c'era più

ἤτοι «ὁ ἵππος δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ»! Προσθέσατε ἂν θέλετε εἰς ταῦτα καὶ εἰκοσάδα παραλυτικῶν δραγόνων κινουμένων ἐπὶ σκηνῆς διὰ βουνεύρου καὶ θὰ ἴδῃτε, ὅτι τὸ μελόδραμα εἶνε κτῆμα ἀναφαίρετον τῆς ἱππικῆς ἐταιρίας, δυνάμενον νὰ παρασταθῇ ἐντὸς τοῦ πρώτου παρατυχόντος σταύλου, ἔστω καὶ ἂν οὗτος ἦτο τὸ Βουλευτήριον. Ἡ μουσικὴ ἔχει μὲν γλυκύτητα καὶ μελωδίαν ἐν μέρει, ἀπαντῶνται δ' εἰς τὸ μελόδραμα τινὰ καλὰ μέρη, οἷον ἡ μονωδία τῆς γυναικὸς, τὸ *finale* τῆς β'. πράξεως καὶ τὸ *brintisi* τοῦ βαρυτόνου· ἀλλ' ὁ μουσικὸς χρωματισμὸς τοῦ εἶνε ἀσθενὴς, ἀσκοπος καὶ ἐν πολλοῖς ἀνόητος. Πολ-

λαχοῦ ἡ δρᾶσις καὶ ἡ μουσικὴ ὑπομιμνήσκουσιν σκηνὰς ἄλλων μελοδραμάτων. Μία σκηνὴ ἐν τῇ γ'. πράξει καθ' ἣν ὁ Ἑρρίκος (ὀξύφωνος) ὀργίζεται κατὰ τῆς Ρόζας (ὀψιφώνου) ὑπενθυμίζει τὴν γνωστὴν σκηνὴν ἐν τῇ γ'. πράξει τῆς *Τραβιάτας*, ἀλλὰ τὴν ὑπενθυμίζει ὅπως ὁ Δουζίνας ὑπενθυμίζει τὸν Δημοσθένην. Ἐν γένει τὸ μελόδραμα εἶνε ἄρθρον τοῦ *Ἑλλητικοῦ Λαοῦ*, στιχοιργηθὲν ὑπὸ Βιζυηνοῦ καὶ μουσουργηθὲν ὑπὸ τινος κτηνιάτρου.

Κατηγορούμενοι. Ἡ *prima* κυρία *Tamburrini* ἀγγλίσ τὴν καταγωγὴν καὶ τὴν προφορὰν, γεννηθεῖσα κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Ἱερᾶς Συμμαχίας, ὑψηλὴ, πρῶν ξανθὴ, λευκάσμενὴ ἀπὸ μετώπου μέχρι ποδῶν ὡς οἰκίσκος τῆς ὑδραϊκῆς συνοικίας, μὲ ὀφθαλμοὺς μὴ ὑποπίπτοντας εἰς τὴν ὄρασιν. Ἄδει τόσον σπαρακτικῶς ἐνίοτε, ὥστε σοὶ ἔρχεται ἀμέσως εἰς τὸν νοῦν ἡ ἰδέα νὰ σπεύσῃς εἰς τὴν μαῖαν νὰ τὴν προσκαλέσῃς ἐν τάχει, διότι ἡ στιγμή εἶνε κρίσιμος. Ὁ ὀξύφωνος, πρῶτος κάλφας ὑποδηματοποιείου, γινώσκει νὰ κολυμβᾷ ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν μεθοδικῶν κινήσεων τῶν χειρῶν του, καλεῖται Σέριος, ἀλλὰ δὲν ἔχει ἀξιώσεις ἐπὶ τοῦ ὀνόματός του. Ὁ βαρυτόνος λέγεται Κορώνας καὶ εἶνε ἡ κορωνίς ὅλων αὐτῶν τῶν κορωνῶν· φαίνεται ἐμπορομεσίτης Χίος μὲ φθορίτας, καταταχθεὶς εἰς τὸ ἱππικὸν ἐπὶ τῆς ἐπιστρατείας· ρέγγει διαρκῶς ὡς κρουολογημένος· οἱ καθήμενοι παρὰ τὰ θρανία τῆς ὀρχήστρας διατείνονται ὅτι ψάλλει ἐνίοτε, ἡμεῖς δὲν τολμῶμεν νὰ ἐκφράσωμεν τοιαύτην ὑπόνοιαν. Συνέλαχοι αὐτῶν εἶνε ἡ μεσόφωνος κυρία *Artelli*, νῆσσα καλοθρεμμένη, διατηροῦσα ἐν τῷ ἄσματι τὴν συνήθειαν τοῦ ὀρνιθῶνος· ὁ κωμικὸς Ἀλόνης, οὗ οἱ ἀστεῖσμοι ἀποβαίνουσι πικροὶ ὡς τὸ ὁμώνυμον ἄνθος· οἱ χοροὶ ἐπικίνδυνοι, ὡς οἱ χοροὶ τῶν ζυθοπωλείων κατὰ τὰς Ἀπόκρεω καὶ ἡ ὀρχήστρα ἀραιὰ ὡς οἱ πολιτικοὶ φίλοι τοῦ κ. Δεληγιάννη.

Πειστήρια. Αἱ μουσικαὶ *note*, αἵτινες εὐρέθησαν σφαγμένοι εἰς τὰ πέριξ τὴν ἐπαύριον καὶ τινες πνιγμένοι ἐν-

Βγαίνει ἀπὸ τὴν πόρτα. Πίσω του ἡμεῖς. Τρέχει, τρέχουμεν στὸν δρόμο. Σηκώνεται ἡ γειτονιά στὸ ποδάρι.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, νὰ καὶ ὁ Παρασκευαΐδης ἀνερχόμενος, νὰ μᾶς φέρῃ τὰ νέα.

Βλέπει ὁ Κώστας τὸ κολοσσαῖον ἀνάστημά του εἰς τὸ σκότος καὶ τὸν πέρνει ὡς φάντασμα.

Φωνάζει :

— Κύριε ἡμῶν, Ἰησοῦ Χριστέ, σῶσον τὸ πλήρωμά σου καὶ τελευταῖον ἐμέ. Φτοῦ, φτοῦ, ἐξορκίζω σε, Σατανά, Βελζεβούλ, Ἐωσφόρε.

Ὁ Παρασκευαΐδης ἐκ τῆς φωνῆς γνωρίζει τὸν Κώστα. Στέκεται. Ἀνοίγει τὰς δύο χεῖράς του ὡς πτέρυγας. Τοῦ κόπτει τὸν δρόμο. Τὰ χάνει ὁ Κώστας. Κάμει νὰ στρίψῃ ἀριστερά. Προτάσσονται τινὲς ἐξ ἡμῶν. Στρέφει ἀριστερά. Ἄλλοι ἀπ' ἐκεῖ.

Ὁ δυστυχὴς εἶχε φθάσει πλέον εἰς τὸ ἑπακρον τοῦ φόβου, ἐφ' ᾧ καὶ στεντορία τῇ φωνῇ ἤρξατο κραυγάζων :

— Φαντάσματα, φαντάσματα ! Μ' ἔφαγαν, μὲ μισέφαγαν. Στὰ ὅπλαα ! Περίπολοι, κλητῆρες, ἀστυνόμοι, φαντάσματα, βρυκόλακες. Ἄει, ἄει, μάνα μου, μανοῦλά μου. Ἄει, ἄει ! Σταυρὲ βοήθᾳ με. Μάνα μου, μπαρμπιγιούκιδες. Ἄει, ἄει. Πάω, πέθανα, δὲν εἰμαι πλέον ζωντανός. Μὲ πῆραν οἱ διαόλοι. Φαντάριδες. Περίπολοι. Στὰ ὅπλαα !..

Φαντασθῆτε τί ἐγένετο στὴ γειτονιά.

Γνωρίζετε τὸν τοῖς πᾶσι γνωστὸν φίλον Δαλωνᾶ, τὸν

υἱὸν τοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῆς χωροφυλακῆς κ. Δαλωνᾶ, ὅταν τὸν πιάνουν τὰ δαιμόνια του τί χαλασμοὶ Κυρίου κάμει εἰς τὴν παρὰ τὴν Νεάπολιν συνοικίαν του ; Πῶς ἀναστατώνει τὸν κόσμον ; Αἶ, τὸ ἴδιο ἔρτειασε καὶ ὁ φίλος μας Κώστας.

Τοὺς ἐσέηκωσεν ὅλους στὸ πόδι, ὡς προεῖπον.

Καὶ ἐβλεπες μετὰ πατάγου ν' ἀνοίγωνται τὰ παράθυρα καὶ ἡ πόρταις.

Ἄλλοι εἶχον ἐξέλθει μὲ σῶβρακκο καὶ τὰ κοντά των πουκαμισάκια, ἄλλοι μὲ κᾶτι ἀρχαιολογικὰς ρομπτακέμαρες, ἄλλοι μ' ἓνα παπούτσι ἢ μὲ τῆς κάλτσας μόνον, ξεσκούφωτοι, ξεκάλτσωτοι, μὲ νυκτερινούς σκούφους ἄσπρους στὸ κεφάλι τὰ γερούντια.

Ἡ δευτέρα σειρὰ τῶν γυναικῶν παρίστα ἀξιοθεατώτερον θέαμα.

Ἄλλαι ἦσαν ξετραχήλοτες, συγκρατοῦσαι πρὸς τὰ ἐμπρὸς τ' ἀνοικτὰ νυκτερινὰ πουκαμισάκια των, — καὶ ἦσαν αὐταὶ αἱ παρθένοι — ἄλλαι μὲ μακριὰς πουκαμισσας μὲ μισὰ μανίκια — αἱ πανδρεμμένα — ἄλλαι βαστοῦσαν στὴ μέση τὰ λυμένα μεσοφόρια των, ἄλλαι εἶχον τὰ μαλλιά ξέπλεχα καὶ ἄλλαι ἐφόρουν τὸν ἄσπρον νυκτικὸν κεφαλόδεσμον, ὅστις τόσον ἀσχημίζει καὶ τὰς ὠραιότερας γυναικας.

Τὰ γραῖδια παρίσταν τραγικωτέρων σκηνῶν.

Εἶχον πεταχτῇ μὲ τῆς βράκες των ἐκείναις τῆς ἀνατολίτικες ποῦ μοιάζουν σὰν τούρκικα χανουμικά σαλ-

τὸς τῶν λουτρῶν τοῦ Δαμασκηνοῦ, καὶ δύο ἐσώδρακα φανέντα ἐπὶ σκηνῆς περὶ τὰ σκέλη δύο μελῶν τοῦ χοροῦ, ἀσυστόλως καὶ μὲ πρόθεσιν προσβολῆς κατὰ τῆς δημοσίας ἡθικῆς.

Ἐκθεσις πλειονοψηφίας. Τέτοια καμπάνα καλλίτερα ἢς λείπει· προτιμῶ ν' ἀκούω τῇ ρούσσικῃ. Ἐμπορεῖ νὰ σημαίνει ὅσον θέλει ὁ κώδων, ἐγὼ δὲν θὰ ἔλθω ἄλλην φορὰν εἰς τὸ ἐρημητήριο.

Ἐκθεσις μειονοψηφίας. Ὁ καυμένος ὁ ἐργολάβος! τί νὰ κάμῃ κι' αὐτός! Ἄν ἀποφασίσῃ ν' ἀλλάξῃ τὸ μελόδραμα . . . καὶ τὸ προσωπικὸν τοῦ θιάσου, ποῖος εἰξεύρει; . . . μπορεῖ καὶ νὰ κάμῃ.

Ἐκθεσις Ὀλυμπίων (καφεῖον) γεμάτη ἀπὸ ἀνθρώπων ἀκρωμένους τὰς δοκιμὰς τῆς Αἰδᾶς.

Συμπέρασμα Ceci tuera cela.

Υ. Γ. ΘΕΑΤΡΟΝ ΟΛΥΜΠΙΩΝ Aida

Τῆς ὥρας προκεχωρημένης οὔσης ἀναγκάζομαι νὰ σᾶς στείλω βραχὺ τηλεγράφημα ἐπὶ τοῦ παρόντος μιμούμενος τὴν Νέαν Ἑφημερίδα.

Αἰδᾶς παράστασις ἐστέρθη ὑπὸ ἐκτάκτου ἐπιτυχίας. Θεαταὶ 2193 1)4, ἐπεὶ δὴ ἦτο καὶ ὁ κ. Καλλιγᾶς. Ὅλοι ἐπέτυχαν ἐξάισια, καὶ ὑπὲρ πάντας ἐπέτυχε καλλίτερον ὁ κ. Τσόχας εἰσπράξας τρισχιλίας δραχμὰς· 52 παρεφρόνησαν ἐξ ἐνθουσιασμοῦ. Τσόχας ἐκηρύχθη Ὀλυμπιονίκης. Ὁλὴ ἡ Αἴγυπτος ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Θρίαμβος Ἀραμπῆ-μπέη εἰς Θήδας ἐκτακτος τὴν λαμπρότητα. Ἐξεταστικὴ ἐπιτροπὴ συνέλαβεν αὐτὸν ὡς συνένοχον Βελενταϊκῶν. Μέγας ἀναθρασμὸς εἰς πλατεῖαν. Ροῦφος ἀπέστειλε δύο ἵππο-σιδηροδρόμους πρὸς περιφρούρησιν τῶν συμφερόντων τῶν ὁμογενῶν.

Τενεκὲς

Εἰς τὸ νησί τῆς Κλείσοβας

Ἄλλα πτηνὰ, ἄλλα ἄνιμα . . .
Ἄνε.

Εἰς τὸ νησί τῆς Κλείσοβας τὸ ξακουστὸ
Θὰ πᾶμε νὰ περάσουμε τὸ καλοκαίρι,
Πετάλι νὰ χορτάσουμε λαχταριστὸ,
Ἐγὼ φτωχὸς Ψαράς, κι' ἐσὺ πιστὸ μου ταῖρι.

Ὅσα ψαράδικα τραγοῦδιὰ θὰ μοῦ λές,
Θὰ 'ς τὰ πληρώω μὲ τὰ πιὸ παχειὰ λανράκια·
Ψαράδικαις κι' οἱ δυὸ θὰ βάλουμε στολαῖς·
Θᾶμαι γιὰ γέλια, καὶ θὰ εἶσαι γιὰ φιλάκια.

Ἐκεῖ τρυγῶ τὰ ὀλόστρωτα νερά
Λευκὰ θαλασσοπούλια θὰ τὰ φτεροδέρνουν·
Κ' ἄσπρο πανί ἡ γαῖτα μας θὲ νὰ περᾷ,
Καὶ δὲ θὰ φεύγουνε· γι' ἀδέρφι θὰ τὴν πέρνουν.

Θὰ σὲ μαθαίνω—τί δουλειαῖς καὶ τί γιορταῖς!—
Νὰ κυβερνᾷς μονάχη τὸ λευκὸ πανάκι,
Νὰ στήνῃς μέσ' τῇ λίμνῃ ταῖς καλαμωταῖς,
Καὶ νὰ ψαρεύῃς μὲ χαρὰ μὲ τὸ καμάκι.

Παντοῦ σὲ ἰλαρὴ, ὀλάνοιχτη θωριὰ
Τὸ μάτι θὰ κυλᾷ· σὰν ἄγριο μετερίζι,
Ἀπὸ τῆς Πάτρας μόνο τὴ μερὰ, βαρεῖα,
Μαῦρ' ἡ Βαράσσοβα θὲ νὰ μᾶς φοβερίζῃ.

Θάρια, ἄλλαι ἦσαν μὲ μία κάλτζα καὶ μ' ἓνα τσόκαρο, ἄλλαι μὲ τὸ μεσοφόρι καὶ τινες βγῆκαν ὅπως βρεθῆκαν.

Εἶχε γεῖναι μεγάλο κακὸ στὴ γειτονιά.

Ἡμεῖς δὲ πλέον εἰχομεν ἀκουμπήσει στοὺς τοίχους ξεκαρδισμένοι διὰ γέλοιον.

Μᾶς βγῆκαν ὅμως ξυνά.

Καλπάζοντες, — ποῦ στὸ διάβολο ξετρύπωσαν — κατέφθασαν ἐκ τῶν διαφόρων διόδων ἵππεῖς χωροφύλακες, ξιφῆρεις, καὶ ἵππεῖς ἀκοντισταὶ μὲ τὰς μακρὰς τῶν σημαιοφόρων Κοζακικὰς λόγχας.

— Στόν τόπο, βοοῦν, δι' ἐνὸς στόματος.

Ποῦ νὰ φύγωμεν, ποῦ νὰ τρυπώσωμεν;

Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ μᾶς περιεκύκλωσαν.

Ταῦτοχρόνως κατέφθασαν καὶ οἱ πεζοί.

Τούτους ἰδὼν ὁ Κώστας ἐκραύγασε μετ' ἀγανακτήσεως:

— Κορόιδα τῆς φανταρίας, καθὼς σᾶς λέν, παραβάρες, τόρα μοῦ φθάσατε! Οὐ νὰ μοῦ χαθῆτε ντέ. Κρεῖμα στὴ κουραμένα ποῦ τρώτε, Καραμπίνιδες!

Δὲν ἐχρεαζόντο πλείοτερα καὶ τὸ κοντακίφ πάταξον ἐτέθη ἐν ὅλῃ τῇ σημασίᾳ τῆς λέξεως εἰς ἐνέργειαν.

Τὸν φουκαρὰ τὸν Κώστα τὸν εἶχαν βγάλει ζουμί.

Συνελήφθημεν πάντες καὶ ἐν μέσῳ τῆς στρατιωτικῆς κοστοδεῖας ὠδηγήθημεν εἰς τὰ μέγαρά τῆς ἀστυνομίας, ὅπου μᾶς ἐχαίρουν εἰς τὰ ὑπόγεια.

Οἱ τότε Διευθυνταὶ τῆς ἀστυνομίας Δημητριάδιδες καὶ Βρατσάνοι ἦσαν πράγματι Διευθυνταί.

Ποῦ ἦσο τὴν δεῖνα ἡμέραν, τί ἔκαμες, τί εἶπες καὶ ἀκόμη, τολμῶ εἰπεῖν, τί ἐφρόνεις μέσα στὸ κεφάλι σου, τὸ ἤξευρον.

Ἦτο καὶ ὁ μεθ' οὐ συνδιελέγετο παλαιὸς φίλος κλητῆρ τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας, ὅστις καὶ τὴν ἐλαχίστην φρασίν σου διεβίβαζε εἰς τὸν Διευθυντήν, οὗτος εἰς τὴν βασιλίσσαν, καὶ αὕτη εἰς τὸ ὑπουργεῖον. Δὲν ἦσαν τσανκωτοσούκαλα οἱ τότε Διευθυνταὶ ἀγόμενοι καὶ φερόμενοι ὑπὸ τοῦ τυχόντος, οὐδ' ἀπηγόρευον τὸ λωποδυτικὸν ἐπάγγελμα τῶν λοταρτζίδων — μ' ὅλον ὅτι δὲν ὑπῆρχε τότε, ἀλλ' ὡς ἐν παραδείγματι — καὶ εἶτα ἐπαιζον αὐτοὶ τὴ λοταρία μετ' αὐτῶν τῶν δῆθεν καταδιωκομένων λοταρτζίδων τὸ Πάσχα κόκκινα αὐγά, ὡς ἐν παραδείγματι.

Ἦσαν Διευθυνταὶ μὲ τὸ ρεβόλβερ στὸ χέρι, ἦσαν Δράκοντες εἰς τὰς ἀστυνομικὰς διατάξεις, καὶ ὁ ἐπιτηδεύτερος κλέπτης ἢ μαχαιρωτὴς ἂν μὴ τὴν αὐτὴν ἐσπέραν, τὴν ἐπιούσαν ὅμως ἦσαν στὸ φρέσκο.

Δὲν ἦσαν ἐν κοντολογίᾳ οἱ κλητῆρες οἱ τότε συνέταιροι τῶν λωποδυτῶν, οὔτε κλεπταπάδοχοι βερουτιανοὶ κλητῆρες τῆς Πλάκας.

Ἐζῶν ὡς τίμιοι ἄνθρωποι ἐν τῇ ἐξασκήσει τῶν καθηκόντων αὐτῶν.

Οἱ τότε κλητῆρες δὲν ἀνελάμβανον ἐργολαβικῶς τὸ μοιρίδι τῶν σκύλων, ὅπως αἰσχροκερδίσουσιν, ἀλλ' ἡκολούθουν τὸν βάνυσον μπόγια μὲ τὸ ρόπαλό του, ὡς

Μὰ τόσο μόνο . . . ἀπ' τὴν ὕψηλὴν τοῦ τὴν κορφῇ
Τουφέκι κλεφτουριάς λερῆς δὲ θὰ προβάλλῃ,
'Αλλὰ σιγὰ σιγὰ τοῦ φεγγαριοῦ ἡ μορφὴ
Κ' ἐκεῖνα τὰ χλωμὰ, μὰ χαρωπὰ τοῦ κάλλη.

Καὶ μέσ' τὴν πλάκα τοῦ νεροῦ τῇ γαλανῇ
Θ' ἀπλώνεται, θὰ τρέμῃ, ἀσκημικὸ λυωμένο,
'Ἡ σὰ Νεράϊδα ὅπου ξαπλωτὸ κινεῖ
Μέσ' τὰ νερὰ τὸν πέπλο της τὸ μαγεμένο.

Δὲ θὰ γυρνοῦμε τὴ ματιὰ 'ς τὸν οὐρανό·
Θὰ τὸν χαιρόμαστε 'ς τὰ πόδια μας στρωσεῖδι,
Σωστὸ, μὲ τὸ φεγγάρι τοῦ τὸ φωτεινὸ,
Γαλαζιο, μὲ παράδεισο, μὰ δίχως φεῖδι . . .

'Απ' τὴν Τρουλίδα τοῦ μαίστρου ἡ πνοὴ
Θὰ φέρνῃ τραγουδάκια, γέλια, καὶ κουβένταις.
Τοῦ κάκου! θάχῃ πιὸ γλυκύτερη ζωὴ
'Ἡ σιωπὴ γιὰ 'μᾶς, τοῦ ἔρωτος λεβένταις!

'Ἡ λίμνη μας, νυφοῦλα ἡμερῇ, λαμπρῇ,
Μὲ ροῦχα γαλανὰ· τὰ ψάρια τὸ προικτὸ της·
Βραχιόλια ἢ καλαμωταῖς· ἐμεῖς γαμπροί·
Κι' ἐσὺ ἡ εὐτυχία της, τὸ ὄνειρό της!

'Σ τὸ ἐκκλησάκι πῶφαγε τὴν 'Αραπιὰ
Κάθε γιορτὴ θ' ἀνάφτουμε καὶ μιὰ λαμπάδα·
Θὰ μ' ἐρωτᾷς γιὰ δόξαις ποῦ διαβῆκαν πιά,
Καὶ στίχους θὰ ὀνειρεύουμαι γιὰ τὴν Ἑλλάδα.

'Αλλὰ καθὼς θ' ἀρχίζω νὰ παραλαλῶ:
Πατρίς . . . χαμὸς . . . φωτιά . . . τρομπόρια . . . φου-
σανέλα . . .

Θὰ μοῦ κρυφαπαντᾷς, ψαρόπουλο τρελλό:
'Αγάπη . . . ἀστροφεγγιὰ . . . δροσιὰ . . . γαλήνη . . . ἔλα . . .

Καλὰ μοῦ λές· κι' ἡ δόξα εἶνε φτερωτὴ,
'Ἡ νιότη τῶν ἐθνῶν! Νάμουν 'ς ἐκεῖνα τὰ χρόνια,
Παλληκαριὰς ἀητός! . . . Μὰ τάχα κι' οἱ ἀητοὶ
Δὲ θὰ ζηλεύουνε τὰ ἥσυχα τρυγόνια;

Σὲ μιὰ πελάδα, ὦ ἀδερφοῦλά μου χρυσῇ
Τὸ βράδυ θὰ φωλιάζουμε ἀποσταμένοι . . .
Μᾶς 'χώρισαν . . . ἀλλὰ 'ς τὸ ξακουστὸ νησί
Καλοκαιράκι ἀθάνατο μᾶς περιμένει!

Κωστής.

ἄγρυπνοι ἄργοι, ἐπιτηροῦντες αὐτὸν, ἂν καλῶς κατέφε-
ρεν εἰς τοὺς ἀδεσπότους σκύλους τὸν κεφαλοθραύστην.

Ταῦτα ἐν παρεκβάσει.

Μᾶς ἔρριψαν εἰς τὴν κατώγα.

'Ο Διευθυντὴς ἦτο εἰς τ' ἀνάκτορα δίδων ἀνκφορὰν
εἰς τὴν βασιλίσσαν, περὶ τῶν συμβάντων τὴν ἐσπέραν ἐ-
κείνην.

'Ἡ φυλακισίς μας διεδόθη ἀμέσως ἐν τῇ πόλει, οἱ δὲ
συμφοιτηταί μας συναθροισθέντες εἰς τὰ Προπύλαια τοῦ
Πανεπιστημίου—τὰ ἱερὰ τότε καὶ ἀπαράβιαστα, τὰ ὅ-
ποια ποὺς στρατιώτου δὲν ἐμόλυνεν—ἐξελέξαντο ἐπι-
τροπὴν ὅπως μεταβῇ παρὰ τῷ Διευθυντῇ καὶ ἀπαιτήσῃ
ἱκετικῶς τὴν ἀπόλυσίν μας.

"Αλλως ἦσαν καὶ ἄλλοι φυλακισμένοι.

"Οτε ἡ ἐπιτροπὴ κατέφθασεν, ἡμεῖς, ἐπιστρέψαντες τοῦ
Διευθυντοῦ ἐκ τῶν ἀνακτόρων, προανεκρινόμεθα παρ'
αὐτοῦ.

'Επὶ τῇ ἀφηγήσει τῇ ἀληθεῖ τοῦ κωμικοῦ καὶ ἀστείου
συμβάντος, ὁ Διευθυντὴς μᾶς εἶπε ξηρὰ ξηρὰ:

—Εἰσθε, κύριοι φοιτηταί, καὶ μὲ συγχωρῆτε διὰ τὴν
ἐκφρασιν, πρώτης τάξεως μπέρμποι. Εἰσθε διαταρακταί
τῆς δημοσίας ἀσφαλείας, καὶ ὡς τοιοῦτοι θὰ παραπεμ-
φθῇτε εἰς τὸν κ. Μουντζουρίδην, τὸν εἰσαγγελέα, ὅπως
ἀνακριθῇτε καὶ ὑποστῇτε τὰ τοῦ νόμου. Πολλὰ λόγια
μαζὺ σας δὲν ἔχω. Τί τεκταίνεται, τὰ γνωρίζω ὅλα.
Κρύπτεσθε ὅπισθεν τοῦ δακτύλου σας. 'Ἡ διαδήλωσίς
σας ἦτο διαδήλωσις ἐναντίον τῆς βασιλείας, ἐναντίον
τῶν καθεστώτων. Θέλετε νὰ κρύψῃτε τοὺς ἀνατρεπτι-
κοὺς σκοποὺς σας ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ Γαριβάλδου. 'Αλλὰ

δὲν ζῶμεν εἰς τὸ Μαρόκον. Τὸ 'Οθώρειον Πανεπιστήμιον
δὲν σὰς ἵδρυσεν ὁ βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος, ὅπως ἐν αὐτῷ
ἐκπαιδευόμενοι τὴν πτωσίαν τοῦ ἐπιζητήσητε. Ποιοὶ;
Σεῖς; οἵτινες ὀφείλετε τὸ εὖ ζῆν' εἰς αὐτόν. Τὰς βδελυ-
ρὰς κατὰ τῆς βασιλείας συκοφαντίας σας, τὰς ἀναξίας
ὅλως εἰς ἀκαδημαϊκὸς πολίτας, καὶ μόλις ἀρμοζούσας
εἰς τοὺς ἐσχάτους μαχαίροβογάλτας διαδοήτους τραμπού-
κους τοῦ Ψυριοῦ, οἵτινες ἔχουσι τοῦλάχιστον αἰσθημα-
φιλοπατρίας ἐπάνω των, γινώσκωμεν πόσον. Εἶνε ἀναν-
δρία νὰ ὑβρίζηται μία γυνή, πολλῶ μᾶλλον μία βασι-
λίσσα. Ὑπάγετε.

Καὶ οἱ κλητῆρες ἄγριοι μᾶς ἔσυραν εἰς τὴν κατώγα.

Προσῆλθε τότε ἡ πρὸς ἀπελευθερώσιν μας ἐκ φοιτητῶν
ἐπιτροπὴ.

—Τί ἀγαπᾷτε, κύριοι, ἠρώτησε λακωνικῶς ὁ Διευ-
θυντὴς.

—"Ἠλοῦμεν νὰ σὰς παρακαλέσωμεν εὐσεβάστως, ἀ-
πὴντησαν οὗτοι, ὅπως ἀπαλλάξῃτε τῶν φυλακῶν τοὺς
ἀδίκως φυλακισθέντας συνφοιτητάς μας, ἐκ μέρους ὅλου
τοῦ Πανεπιστημίου, καθόσον . . .

—'Αρκεῖ, ἀρκεῖ, διέκοψεν ὁ Διευθυντὴς, κλητῆραις,
πάρτε τοὺς κυρίους τούτους μέσα.

—"Ἐτσι λοιπόν, κύριε Διευθυντάς, αὔριον τὸ βλέπο-
μεν . . .

—Τὰ παράπονά σας στὸν κ. Μουντζουρίδην. Τώρα μέσα—

—Μέσα, ἐπανελάβον καὶ οἱ κλητῆρες, κανάγιδες.

[Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ποσοεξέ.]

Παληάνθρωπος.